

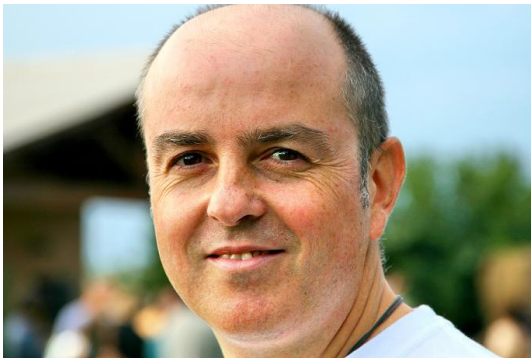
NÚMERO 07

Setembre 2013

SUMARI

A LA RECERCA DEL PACTE. Lluís Sala	Pàg. 2
QUI ÉS QUI?: Entrevista amb en Rafael Mantecon	Pàg. 4
HISTORIA DE L'ADMINISTRACIÓ HIDRÀULICA CATALANA IV: LA JUNTA ADMINISTRATIVA DEL NOU ABASTAMENT D'AIGUA A BARCELONA	Pàg. 6
JORNADA XARXES DE SANEJAMENT I MEDI FLUVIAL.....	Pàg. 7
I CONGRÈS DE L'AIGUA A CATALUNYA.....	Pàg. 9
EL REC COMTAL, SEGONS MARIANO BARRIENDOS	Pàg. 10
CONVENI DE COL-LABORACIÓ AMB EL COL-LEGI D'ENGINYERS TÈCNICS D'OBRES PÚBLIQUES DE CATALUNYA.....	Pàg. 11
REUNIÓ AMB EL SECRETARI GENERAL DE MEDI AMBIENT I SOSTENIBILITAT I LA JUNTA DIRECTIVA DE L'ASSOCIACIÓ CATALANA D'AMICS DE L'AIGUA.....	Pàg. 12

A LA RECERCA DEL PACTE

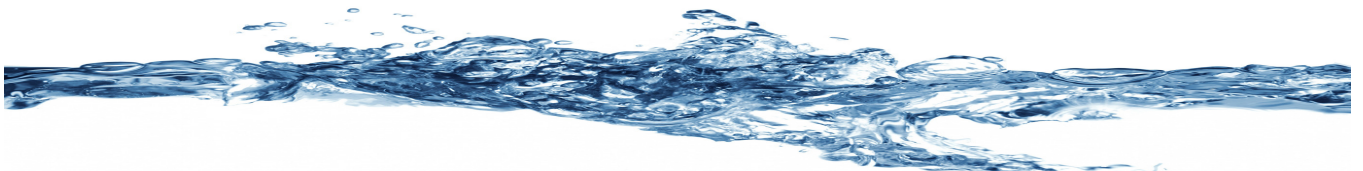

LLUIS SALA. Llicenciat en Biologia. Des del 1993 treballa al Consorci de la Costa Brava, on té al seu càrrec la promoció i el desenvolupament de la recuperació i la reutilització planificada de l'aigua, així com la investigació aplicada. És membre, entre altres organitzacions, del Consell Assessor pel Desenvolupament Sostenible de Catalunya, de la International Water Association (IWA), de la Associació de Naturalistes de Girona, d'Omnium Cultural i de la Asociación Española de Reutilización Sostenible del Agua (ASERSA). És autor de diverses publicacions, entre les que podem destacar *“Les rieres de la Costa Brava, evolució històrica recent, estat actual i perspectives de futur”* i *“La regeneració i la reutilització d'aigües a Catalunya i el que hem après”*.

Durant la darrera sequera important (2007-2008) recordo haver sentit una frase, que potser jo mateix vaig dir alguna vegada, que feia més o menys així: “Com pot ser que al segle XXI en el tema de l'aigua encara depenguem de si plou o no!”. En un context social on amb un sol clic d'un ratolí els missatges arriben instantàniament a l'altra punta del món i on tants d'altres sorprenents avenços tecnològics han succeït en les darreres dècades, com és possible, ens preguntàvem, que amb el tema de l'abastament a l'àrea metropolitana de Barcelona, la garantia del qual és un dels reptes pendents de la Catalunya contemporània, encara hàgim de dependre del que plou a les conques del Ter i del Llobregat per a donar de beure a la principal àrea productiva del país. La frase té una doble interpretació: si bé és certa des del punt de vista de les infraestructures, o millor dit, de la seva absència (interconnexió de conques, gran transvasament, dessalació o reutilització potable indirecta, que cadascú triï la que millor li sembli), que obliga en situacions de sequera a sobre explotar Ter i Llobregat per tal de garantir l'abastament a l'àrea metropolitana, per altra banda tendeix a oblidar que, per més desenvolupament que tinguem, els humans depenem de l'aigua que plou en un lloc o en un altre, sobretot a prop de casa.

Els rius no són altra cosa que l'escorrentia de la pluja i els aquífers les guardioles subterrànies que emmagatzemen l'aigua que s'ha infiltrat al sòl. I si volem dependre d'una font d'aigua que no sigui de pluja, que és un recurs renovable, aleshores ens veiem obligats a invertir-hi una energia que principalment prové de fonts no renovables, amb la qual cosa ens allunyem de la suposadament buscada sostenibilitat i, en el millor dels casos, retardem la solució del problema.

El desenvolupament dels grans abastaments ha seguit arreu un patró similar i s'ha anat de l'explotació dels recursos més propers als cada cop més llunyans, una vegada exhaurits els primers. I dins d'aquesta lògica local o regional també hi ha imperat la lògica econòmica, seleccionant les opcions de menor cost tant per a l'erari públic com per a la butxaca privada. Hauria estat difícilment explicable per part dels governants i

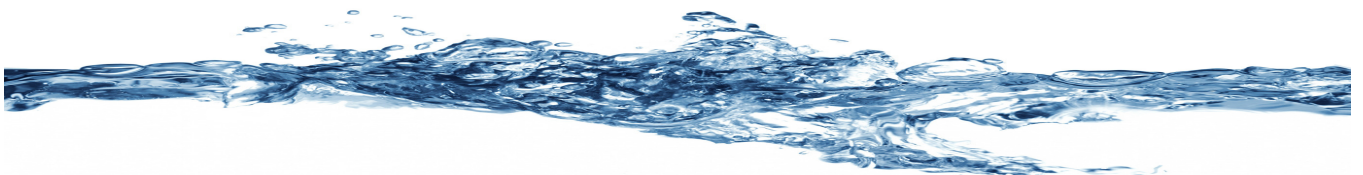

difícilment assumible per a la gent el fer-ho d'altra forma i, de fet, ha estat només durant la primera dècada del segle XXI, coincidint amb la gran bombolla i la il·lusió dels diners infinits, quan s'han executat infraestructures per motius més ideològics que tècnics i sense importar-ne el cost. La necessitat d'explotar els recursos locals i barats, però, també té límits de signe diferent: per una banda, els físics (disponibilitat del recurs) i normatius (Directiva Marc de la Unió Europea sobre la necessitat del bon estat ecològic de les masses d'aigua), però per una altra els límits ètics: en cas de necessitat, qui ha de tenir prioritat, l'ecosistema o les persones?

Recordo haver formulat personalment aquesta pregunta a una brillant estudiant de doctorat provinent del món de les ciències ambientals i em va respondre, convençuda, amb unes contundents paraules, similars a aquestes: "L'ecosistema! L'Home no és més que una espècie més de les que hi viuen i el que cal preservar és la Natura". De ben que en els països desenvolupats, i especialment en el món occidental, podem trobar a moltes persones que ens donarien una resposta igual o similar a aquesta. Com podria ser, sinó, que la Unió Europea hagués aprovat una Directiva Marc que literalment diu que els cabals ecològics són una restricció als usos, fins i tot a l'abastament?

Seguint amb la conversa, vaig demanar-li a la noia que aleshores es posés en el lloc del polític que hauria de prendre decisions sobre aquest tema. És evident que si en determinada situació no es podia subministrar l'aigua que es necessitava per haver de respectar el cabal ecològic d'un riu, això voldria dir que no es podria cobrir la demanda real i que això implicaria sotmetre a l'àrea metropolitana a restriccions. "A qui deixaries sense aigua, doncs?", vaig preguntar-li. "Als rics? Als pobres? Als nadius? Als immigrants? A les indústries, que deixarien de produir i enviarien els seus treballadors a casa? Als hotels plens de turistes estrangers? O a barris sencers que rotatòriament anirien patint les restriccions? Alguna decisió caldria prendre per tal que en el riu sempre hi hagués el cabal que pertoca segons la llei?" L'expressió de certesa de la resposta inicial va desaparèixer de la seva cara i va quedar substituïda pel dubte. Potser no era tan fàcil, això de donar prioritat als ecosistemes abans que a les persones, perquè qui seria el polític, demòcrata o dictador, tan valent com per prendre una decisió d'aquesta mena?

La solució dels problemes de l'aigua a Catalunya, començant pel de resoldre la garantia de l'abastament a l'àrea metropolitana de Barcelona, és complexa i admet múltiples enfocaments. Tots ells tenen pros i contres, defensors convençuts i crítics aferrissats i tots ells comporten uns costos econòmics determinats que cal tenir en compte a l'hora de prendre decisions. Però la complexitat no es pot abordar amb simplificacions populistes, sinó que només pot ser resolta en base a la deliberació plural i al compromís posterior de totes les parts. Cal trobar (o crear) l'entorn en el qual tothom estigui disposat a afluixar una mica des de les seves posicions i des

dels seus convenciments inamovibles, però sovint utòpics i irrealitzables, per acabar trobant aquell punt mig en el qual qui hi guanya és la societat en conjunt. En definitiva, després d'anys de lluites caïnites que no porten enlloc, ens cal arribar a un pacte nacional de l'aigua que en els moments de crisi doni estabilitat i confiança en comptes de neguit i de crispació. No és un objectiu fàcil, però no hi ha altre camí, de manera que quan abans ens posem a caminar, abans arribarem al destí.

Lluís Sala

QUI ÉS QUI?

RAFAEL MANTECON. Enginyer químic. Des de 1977 a 1988 va treballar a Aigües de Barcelona com a Tècnic del Servei de policia de lleres, assessorant a diferents empreses del grup. De 1988 a 1992 a EMSSA, com a Cap del Servei d'Inspecció i Control d'Abocaments i des de 1992 fins ara a l'Entitat de Medi Ambient de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, primer com a Cap d'Inspecció i Control Ambiental i actualment com a Coordinador de Sanejament i Relacions Externes. Ha dirigit i coordinat Agendes 21 en diversos municipis de l'Àrea Metropolitana de Barcelona i és autor de diferents publicacions i professor de varis cursos. Presideix la Comissió V d'Aigües Residuals de l'Associació Espanyola d'Aigua i Sanejament.

Confederacions hidrogràfiques, Agències, quelcom diferent i innovador...quin model de gestió administrativa de l'aigua s'estima més?

No lo sabría responder, desde luego con los modelos que tenemos hoy en día en España y Catalunya, no. Creo que los vectores ambientales deberían ser gestionados con criterios y modelos de unidad de gestión, respetando más las competencias establecidas en la actual legislación de bases de régimen local. Lo que sí es cierto es que el agua no es un vector que se pueda administrar con los criterios administrativos que se aplican hoy en día. El agua no se puede gestionar desde las 8 a las 15 horas. No es un expediente administrativo que deba, tan solo, regularse a través de una legislación específica de procedimiento administrativo. Técnica y prioritariamente es un vector 24 horas vivo.

En la seva opinió, quins són els criteris bàsics que haurien de definir la política de l'aigua a Espanya?.

Con más criterios de unidad de gestión. El desbarajuste competencial es uno de los problemas más graves existentes. No cuestiono las competencias existentes y si sus modelos de aplicación. El tema legislativo debería ser más coherente con el modelo de país y características del agua que tenemos. No sé, en este sentido, si nos beneficia o nos perjudica ir a caballo de la política de aguas de la Comunidad Europea. Particularmente pienso que nos hace aplicar una legislación no acorde con nuestras necesidades y realidades.

Serà possible algun dia complir els objectius de la Directiva marc de l'aigua?

No

Generar confiança és fonamental per governar. La legislació vigent en matèria d'aigües la genera?

No, es confusa, demasiado estricta y poco realista. Hay demasiada y muy difícil de cumplir tanto por parte de la administración como del administrado. Además, la incomunicación y hasta cierto punto animadversión que hay entre las diferentes administraciones competentes, ayuda muy poco. Pongo un ejemplo: incomunicación total dentro del MAGRAMA entre los departamentos de gestión de lodo de depuradoras y gestión de aguas y no digamos ya entre MAGRAMA y Sanidad.

Gestió pública integral dels sistemes de sanejament i abastament o gestió privada del servei públic?

Aunque en estos momentos hay un gran debate en Europa al respecto, por ejemplo, Francia (municipios de Grenoble y París) que han recuperado las concesiones privadas y ahora lo vuelven a gestionar desde la administración municipal, yo tengo serias dudas y dos respuestas que pueden ser antagónicas. Mi primera respuesta, como AEAS, gestión privada sí. Mi respuesta como Rafa Mantecón con 36 años de experiencia tanto en pública como privada, gestión pública sí. Sobre todo en Saneamiento. La administración municipal lleva ya muchos años gestionando el saneamiento y sabe cómo hacerlo bien. Si privatizamos el saneamiento implicará a la larga, seguro, ahorro de costes (por no llamarlo beneficio puro y duro) y consecuentemente disminución en la calidad y pos supuesto incremento de tasas e impuestos.

Aigua amiga.....creu factible un consens entre els partidaris de l'aigua-patrimoni i els partidaris de l'aigua-recurs?

No va a quedar otro remedio si se hace desde un posicionamiento inteligente y práctico. No está la situación económica para otro modelo.

Coneix molts experts en gestió de l'aigua?

Si

Per a què volem l'aigua?

Respuesta de diccionario, es un bien público y muy necesario, bueno, absolutamente vital para el desarrollo en todos los sentidos.

L'aigua és costosa (allò que suposa un gran esforç i treball), o cara (allò que té un preu elevat)?

En este país es más costosa que cara. Sobre todo está mal gestionada.

Lorenzo Correa

HISTÒRIA DE L'ADMINISTRACIÓ HIDRÀULICA CATALANA (IV). La Junta Administrativa del nou abastament d'aigua a Barcelona.

Els inicis del segle XX marquen el començament d'un procés d'immigració cap a Catalunya de persones d'altres indrets de l'Estat, la major part dels quals pertanyen al peonatge industrial. Així, entre els anys 1900 i 1965, fins a un total d'1.750.000 persones vingueren a establir-se a Catalunya, xifra que representa més d'1/3 de la població total, de la qual Barcelona i els municipis del seu àmbit metropolità n'absorbiren el 75%, la qual va determinar el creixement de les carències del subministrament d'aigua del territori.

Mitjançant el Decret de 31 de març de 1950, el Ministeri d'Obres Públiques ordenà a la Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental la redacció d'un avantprojecte d'abastament d'aigua a la ciutat de Barcelona i poblacions de la seva influència, amb aigües derivades del riu Ter, amb un pla esglaonat d'obres que garantiren el subministrament per un període de 50 anys.

Aquest avantprojecte, redactat el 30 de setembre de 1950 per l'enginyer Joan Maria Compte i Guinovart (primera persona que va rebre un dels Premis de l'Aigua de l'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua a títol personal l'any 2000), fou aprovat pel Consell de Ministres el 25 de juny de 1954, preveia un consum d'un milió de metres cúbics diaris l'any 2000, i representava derivar cap a Barcelona i la seva zona d'influència un cabal de 8 m³/seg. d'aigües del Ter.

La iniciativa va provocar unes fortes tensions, tant en la classe política com en la societat gironina, avui encara no totalment desaparegudes, i fruit de les quals es va aconseguir que, finalment, la normativa mantingués el cabal de 8 m³/seg per transvasar a Barcelona i la seva zona d'influència, garantint alhora 1 m³/seg per a l'abastament de la ciutat de Girona i 3 m³/seg que el riu hauria de portar sempre de cabal mínim al seu pas per la ciutat. A més, s'havien de reservar cada any els cabals necessaris per als regants del Baix Ter.

L'article setè del Decret del Ministeri d'Obres Públiques de 14 de novembre de 1958 va determinar que les obres esmentades s'executarien per la Direcció General de Obras Hidráulicas, actuant com a Organisme delegat d'ella un de nou que es constituïa i que s'anomenà Junta Administrativa del Nou Abastament d'Aigua a Barcelona, presidida pel Delegat del Govern i amb representació de la Diputació de Barcelona (que va avançar el finançament del 50% de l'import de les obres), de l'Ajuntament de Barcelona, de la Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental, de la Delegació d'Hisenda, del Foment del treball nacional i l'advocat de l'Estat, els quals prengueren possessió dels seus càrrecs el 25 de novembre de 1958.

La mateixa Ordre disposà que els serveis tècnics que fossin necessaris a la Junta Administrativa serien facilitats per la Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental, la qual hauria de destinar una secció tècnica a

aquesta finalitat, encarregada exclusivament d'aquestes tasques, el cap de la qual tindria el caràcter de Director Tècnic de les obres i seria vocal de la Junta Administrativa. Per aquest càrrec fou anomenat l'enginyer Joan Maria Compte.

La vida d'aquest Organisme durà poc més que les obres. Efectivament, inaugurada la primera fase d'elles al juliol de 1966, el Ministre d'Obres Públiques Federico Silva Muñoz signà el Decret 3063/1968, de 5 de desembre, pel qual la Junta Administrativa quedava suprimida, dins la política de reducció de la despesa pública i de reorganització de l'administració.

D'aquesta manera va finalitzar la vida de l'Organisme executor de la més important obra d'abastament d'aigua que fins aleshores s'havia fet a Espanya.

Xavier Latorre Piedrafita

JORNADA TÈCNICA: "XARXES DE SANEJAMENT I RESTAURACIÓ FLUVIAL"

Dintre els actes commemoratius del 25è aniversari de la constitució del Consorci per a la defensa de la conca del riu Besòs, aquest Ens, junt amb l'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua coorganitzaren una Jornada Tècnica sobre "Xarxes de sanejament i restauració fluvial", que tingué lloc a la sala d'acte del Consorci el passat 19 de juny de 2013, amb gran èxit de participació.

Les paraules de benvinguda estigueren a càrrec d'en Lorenzo Correa, Sots president de l'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua, el qual va felicitar al Consorci per la seva fructífera actuació des de la seva fundació, així com es va congratular del magnífic esperit de col·laboració que ha presidit la relació entre ambdues Entitats durant els 14 últims anys, col·laboració que, sense cap mena de dubte, es mantindrà en el futur.

En Jesús Belda, Cap dels serveis municipals de Drenatges Urbans del Besòs, va desenvolupar la ponència "Incidències a les xarxes de clavegueram", descrivint els principals problemes detectats (desbordaments, enfonsaments, filtracions, obstruccions, inundacions, males olors i abocaments), proposant com a solucions el manteniment eficient i suficient de la xarxa, el control de les noves obres i connexions de particulars i la redacció de dos Plans Directors, respectivament de l'estat de la xarxa i de la seva capacitat hidràulica.

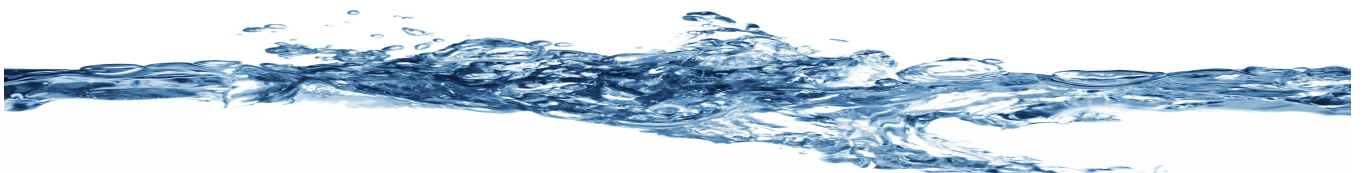
L'Àngel Freixo, de SISLtech, va parlar sobre "Eliminació de nutrients i la seva influència en la qualitat de les aigües superficials", centrant aquells, fonamentalment en el nitrogen i el fòsfor, i va fer una explicació detallada dels processos de nitrificació i desnitrificació. Va destacar que totes les EDAR's gestionades pel Consorci eliminen la matèria orgànica i el nitrogen i també biològicament el fòsfor, excepció feta de les de Granollers, Montornès del Vallès, La Llagosta, La Garriga i Vilanova del Vallès, i va presentar tot un seguit de gràfics relatius a la sensible disminució de la concentració d'amoni en les aigües superficials en tots els rius de la conca.

En Manel Isnard, Responsable de Medi Fluvial del Consorci, va exposar un bon nombre d'indicadors de la qualitat físico-química i biològica, especialment concentrats en els d'amoni 2011 i 2012 i del IBMWP 2012 de diferents rius de la conca.

L'Andreu Salvat, director tècnic d'APREN, va fer una molt documentada i precisa exposició sobre "Prevenició i tractament d'espècies invasores" als rius de la conca, formulant un conjunt d'interessants alternatives per a la seva solució.

La tanda d'exposicions va finalitzar amb la d'en Xavier Romero, de l'Ajuntament de Granollers, sobre "Nou objectiu: reduir l'impacte de les aigües de la xarxa de clavegueram en el medi fluvial. Sobreixidors i tancs de tempesta", presentant una experiència molt important duta a terme en el seu municipi.

El moderador de la taula rodona subsegüent, en Xavier Latorre, President de l'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua, va destacar a l'inici de la seva intervenció la consideració del valor ecològic dels rius, els quals, en el seu estat natural, són ecosistemes complexos i singulars, que mereixen una especial atenció en ordre a la seva protecció i a la seva conservació, i, fins i tot, va arribar a proposar el canvi de nom del Consorci que, segons el seu parer, s'hauria d'anomenar Consorci per a la defensa dels ecosistemes de la conca del Besòs.

A partir d'aquí, es va obrir un intens col·loqui entre els ponents i els assistents al voltant del que han representat aquests primers 25 anys de la vida del Consorci en aquest canvi de consideració, sobre el present i el futur del tractament de les aigües residuals i de diferents àmbits competencials sobre la matèria.

L'acte de cloenda va estar a càrrec de l'Albert Camps, Vicepresident Segon del Consorci. El qual va animar a tots els assistents a perseverar en les diferents tasques que estan duent a terme.

I CONGRÉS DE L'AIGUA A CATALUNYA

Al número 6 de la nostra publicació AIGUA AMIGA, editat al passat mes de juny de 2013 i que es pot consultar en la nostra pàgina web www.amicsaigua.com, es va inserir el Document Preliminar del Congrés que, organitzat per l'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua, tindrà lloc a Barcelona durant els dies 18, 19 i 20 de març de 2015, coincidint amb la celebració dels actes del Dia Mundial de l'Aigua.

L'Associació ha procedit a la designació dels membres del Comitè Tècnic-Científic del Congrés, als quals correspondrà la responsabilitat d'estructuració de la programació i la validació de les Comunicacions que es presentin al Congrés.

La composició de l'esmentat Comitè és la següent:

- President: Ramon Arandes. Enginyer de Camins. Ex professor universitari.
- Vocals:
 - Joan Gaya. Enginyer Industrial
 - Lluís Fàbrega. Director de Medi Ambient d'Iberpotash
 - Josep Arràez. Gerent del Consorci per a la defensa del Besòs
 - Lluís Sala. Resp. Reutilització aigua Consorci de la Costa Brava
 - Manuel Suàrez. Director de Sbambdiaudit
 - Mª Cinta Pastor. Directora Tècnica Lab. Dr. Oliver Rodés
 - Josep Lascurain. Biòleg. S.G.M.
 - Rosa Quirante. Diputació de Barcelona

EL REC COMTAL, SEGONS MARIANO BARRIENDOS

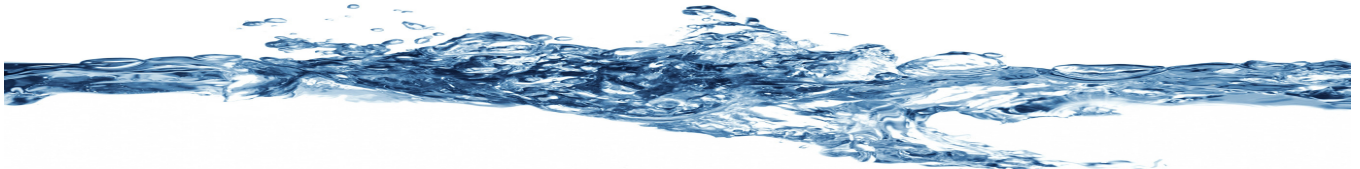
L'any 2001, si no recordo malament, el Centre Excursionista de Catalunya va convidar a la nostra Associació a realitzar una visita guiada al tram superior del Rec Comtal, entre Montcada i Sant Andreu. Fa poques setmanes, l'historiador Mariano Barriendos, va tenir la deferència de convidar-nos a recórrer el tram que discorre entre l'Arc del Triomf i la basílica de Santa Maria del Mar: una visita guiada tan il·lustrativa com amena, un tranquil passeig de més dues hores, que mercès a la bonhomia i sapiència de Mariano va transcórrer en un tancar i obrir d'ulls.

Mariano va néixer, créixer i viure fins avui al carrer de l'Argenteria. Per tant coneix aquest tram de Rec des de petit. Mariano és premi extraordinari de doctorat en geografia i història, professor i expert en climatologia històrica: sens dubte, el millor cicerone. I els assistents vàrem gaudir de debò i vàrem aprendre moltíssim sobre el rec, la seva història i els seus usos urbans i sobre la toponímia, la hidronímia i el desenvolupament social, polític i urbanístic de la Barcelona medieval.

L'origen romà d'aquest canal, que nodria l'aqüeducte de Barcino és conegut. Prenia les aigües del Besòs a prop de Montcada i seguia el traçat del que després seria la Sèquia Comtal. Quan arribava a l'actual plaça de la catedral, aquestes es barrejaven amb les de l'aqüeducte que portava les aigües de Collserola.

Les primeres referències escrites del Rec procedeixen del segle X i apunten a una reconstrucció del conducte romà, que hauria quedat abandonat o inutilitzat durant els segles VIII i IX. S'atribueix al comte Mir (954-966) la reconstrucció per a la instal·lació de molins fariners i per a un ús secundari agrícola. La primera referència és del 992 i l'expressió Rec Comtal apareix ja en un document del 1076, en època de Ramon Berenguer I. Va modificar el seu traçat en el tram final dirigint-se al mar des del lloc on es va localitzar el monestir benedictí de Sant Pere de les Puel·les, segurament per evitar les construccions portuàries que s'estaven desenvolupant a la part litoral de l'antiga ciutat romana, per on abans segurament desembocava, com sembla mostrar el nom del carrer Regomir (el Rec de Mir).

Al segle XIII l'aigua del Rec va permetre ampliar el regadiu a la zona de "Hort i vinyet de Barcelona", en relació amb el creixement de la població de la ciutat i la demanda de productes de la terra per Barcelona. A finals de l'edat mitjana hi havia ja al llarg del Rec 11 molins fariners i 3 drapers). Sant Andreu, Sant Martí de Provençals i l'Horta del Portal Nou es convertien en zones regables compatibles amb adobats o tèxtils. A l'interior de la ciutat el Rec servia també de safareig i claveguera. Al segle XVIII va començar la instal·lació d'indústries al Raval i de prats d'indianes a la seva zona litoral d'influència.

A començaments del XIX, comença l'ús del Rec per aigua potable, fins que es construeix un aqüeducte independent des de les mines de Montcada, i s'obre la nova font del Padró (1826), a la qual van seguir altres. Amb això augmenta sensiblement el cabal disponible a la ciutat, del qual l'ajuntament ja disposa lliurement. Des d'aquest moment el Rec no condueix ja aigua per a l'ús potable de la ciutat.

Aquest breu recorregut per la seva història, que posa de manifest la enorme importància del Rec Comtal, només va ser un dels fils conductors de la visita. Però la lliçó més important per tots els assistents ha estat la de gaudir de la companyia amable, humil i erudita del Dr. Barriendos, que ens va permetre aprendre i contemplar la ciutat medieval des d'una nova i enriquidora perspectiva.

Lorenzo Correa

CONVENI DE COL·LABORACIÓ AMB EL COL·LEGI D'ENGINYERS TÈCNICS D'OBRES PÚBLIQUES DE CATALUNYA

El passat 17 de juliol de 2013 es va signar a la seu del Col·legi d'Enginyers Tècnics d'Obres Públiques de Catalunya un Conveni de col·laboració entre aquesta Entitat Col·legial i l'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua.

El Conveni va estar signat pel Degà del Col·legi, Xavier Font i Mach, i el President de l'Associació, Xavier Latorre.

Mitjançant aquest Conveni, l'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua es compromet a l'organització, com a mínim, d'una Jornada Tècnica cada any a la seu del Col·legi, amb assistència gratuïta pels col·legiats d'Obres Públiques, els quals, a més, gaudiran de condicions especials, que es tractaran cas a cas, en la resta d'actes que organitzi l'Associació.

Amb caràcter ordinari, la cerimònia de lliurament dels Premis de l'Aigua que cada any atorga l'Associació tindrà lloc a la sala d'actes dels Col·legi, quin Degà copresidirà l'acte.

En correspondència, el Col·legi es compromet a la cessió, amb caràcter gratuït, de la sala d'actes del Col·legi per a la celebració de les Jornades Tècniques que programi conjuntament amb l'Associació.

Finalment, l'Associació es compromet a designar d'entre els seus membres que tinguin la titulació d'Obres Públiques, perquè en casos necessaris actuï com a representant del Col·legi en temes relacionats amb l'aigua a les diverses institucions de les quals forma part el Col·legi.

REUNIÓ AMB EL SECRETARI GENERAL DE MEDI AMBIENT I SOSTENIBILITAT I LA JUNTA DIRECTIVA DE L'ASSOCIACIÓ CATALANA D'AMICS DE L'AIGUA

El passat 15 de juliol, el Secretari General de Medi Ambient i Sostenibilitat de la Generalitat de Catalunya, Sr. Josep Enric Llebot, i el Director de l'Agència Catalana de l'Aigua, Sr. Jordi Agustí, van rebre a una representació de la Junta Directiva de l'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua, integrada pel seu President, en Xavier Latorre, pels dos Sotspresidents, en Lorenzo Correa i en Ramon Queralt i pel Vocal en Jordi Sanmillan.

Els directius de l'Associació informaren sobre les activitats dutes a terme durant els catorze anys de la seva existència i lliuraren a les autoritats hidràuliques de Catalunya sengles exemplars del document "Per un Pacte Nacional de l'Aigua a Catalunya", el qual, a partir de la tardor serà tramès a totes les forces polítiques amb

representació parlamentària i als representants més representatius a Catalunya dels sectors econòmics i socials.

Així mateix, els directius de l'Associació van lliurar el Document Preliminar del I Congrés de l'Aigua a Catalunya, que l'Associació organitza per a la seva celebració a Barcelona durant els dies 18, 19 i 20 de març de 2015. Tant el Secretari General com el Director de l'Agència Catalana de l'Aigua vam comprometre el màxim recolzament institucional a la iniciativa i així, el Departament de Territori i Sostenibilitat i l'Agència Catalana de l'Aigua figuraran com a Patrocinadors del Congrés.

BUTLLETA D'INSCRIPCIÓ

En/Na....., NIF.....
 amb domicili a
 de C.P....., telèfon....., fax.....,
 Empresa.....,
 e-mail.....
 s'inscriu com a soci de L'ASSOCIACIÓ CATALANA D'AMICS DE L'AIGUA.

L'abonament de la quota establerta de 6,01 €/mes s'efectuarà mitjançant pagaments:

MENSUALS TRIMESTRALS ANUALS

Amb càrrec al c/c:

Entitat	Sucursal	D.C.	Número de compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

del Banc/Caixa....., Sucursal....., ade.....de 2.0.....

Signatura:

NOTA: Et preguem ens facis arribar aquesta butlleta a l'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua:

c/ Sardenya, 517 Local 2 08024 - BARCELONA

FAX 93 210 11 00

info@amicsaigua.com

